

13 JULI 1967

Folketingets forhandlinger. (111)

1761

16/2 67: 1. beh. af f. t. l. vedr. bidrag til politisk virksomhed.

1762

[Henry Christensen.]

mest livskraftige, og hvis man vil fordybe sig i organisationernes opgave, tror jeg, man skal lægge sig dette på sinde.

Anker Jørgensen: Jeg synes, at det under denne debat er rigtigt at gøre opmærksom på, at fagbevægelsen i virkeligheden bidrager til at undgå eller søger at undgå, at den bladdød, som er så almindelig i vore dage, breder sig til alle områder. Jeg tror, at den omstændighed, at fagbevægelsen her kommer ind i billedet økonomisk og opretholder en presse med ca. 110-120 blade, betyder noget for demokratiet, for meningsudvekslingen.

Jeg tror som sagt også, det har betydning, at både ordføreren for forslagsstillerne, hr. Henry Christensen, og også mange andre fra den borgerlige fløj i den socialdemokratiske presse kan få anledning til at give udtryk for deres synspunkter, således at det ikke er nogen ensidig orientering, der gives den del af befolkningen, som abonnerer på denne presse.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at denne evige henvisning til de engelske forhold er ganske forkert begrundet. Det ligger nemlig sådan i England, som justitsministeren sagde, at når man er medlem af sin faglige organisation, er man umiddelbart og fuldt og helt medlem af det engelske labourparti; det giver naturligvis en anden situation til vurdering af spørgsmålet om fritagelse for bidrag til pressen. Herhjemme er der jo, må jeg have lov at sige, kun tale om beskedne tilskud.

Så siger hr. Thestrup, at i den nugældende lov er det altså sådan og sådan, men at man jo kan lave loven om. Jeg vil gerne understrege over for den sagkyndige udi lov, at det her er selveste grundloven, det drejer sig om, og grundloven er jo accepteret fuldt og helt af folketinget. Selv om naturligvis grundloven kan udbygges med særlige love, så er dette med foreningsfriheden noget fundamentalt, som der ikke skulle være

nogen som helst grund til at lovgive specielt for. Grundloven dækker disse ting.

Man taler om, at dette lovforslag kæmper for den enkeltes frihed. Jeg vil gerne understrege, at det kæmper for en favorisering af den enkelte velhavers frihed, nemlig hans frihed til at investere alt, ikke bare hvad han som person, men også hvad hans virksomhed og dermed forbrugerne og måske også de, der er ansat i virksomhederne, kan investere; men så bliver det investering på en ensidig basis, nemlig til fordel for de borgerlige politiske synspunkter.

Så vil jeg sige et par ord til hr. Krog Hansen. Jeg kan naturligvis også glæde mig over, at han i princippet var indstillet på at afvise venstres forslag. Det er nemlig rigtigt, som hr. Krog Hansen siger, at det bør være — sådan som det også er nu — de faglige organisationers og andre organisationers egen interne ret at bestemme, hvor pengene skal gå hen, og i hvilket omfang der skal bevilges beløb. Jeg er altså helt enig med hr. Krog Hansen, og jeg synes derfor — undskyld, jeg siger det — at det virkede lidt malplaceret — sådan virkede det i hvert fald på mig — når hr. Krog Hansen gav udtryk for, at man så bare kunne gå hjem i organisationerne og eventuelt dér stemme for, at der ikke skulle ydes penge til politisk virksomhed. Det havde været mere ærligt at sige, at det, man skal gå hjem og stemme imod, er forslag om ydelse til et andet politisk parti. Jeg ved ikke, om det var det, der var meningen bag hr. Krogs ord; men jeg fik indtryk af, at det var det, det drejede sig om, for i det lange løb kan fagbevægelsen naturligvis ikke være politisk neutral, den må placere sig, den må gå ind de steder, hvor den mener den kan yde en indsats for dem, som den repræsenterer. Det er jo helt tydeligt, at dette folketing, jeg havde nær sagt både i tide og utide beskæftiger sig med arbejdsmarkedets forhold og altså også med lønmodtagernes og fagbevægelsens medlemmers forhold. Når det er tilfældet, så er den